

ritate dignaremur. Nimirum petiit, ut quoniam ex constitutionum earundem praescripto alumnos nonnisi ex titulo patrimonii ad sacros promoveri ordines liceret, ideo propter multorum inopiam jure illo speciatim ac distincte augeri per Nos suam Congregationem cuperet, quo jam ipsa potiri caeteroquin affirmat illo videlicet jure, cujus vi sibi ac successoribus suis futuris temporibus generalibus liceret etiam mensae communis titulo suos alumnos ordinibus sacris initiandos offerre, iisque literas, ut vocant dimissoriales, concedere. Atque secundum id petiit etiam, ut, si aliquos postea dimitti alumnos contigerit, his nihil omnino deberi ab eadem Congregatione declarem.

Nos igitur petitioni ejusdem Superioris generalis praedictae Congregationis sanctissimi Redemptoris annuentes pro singulari, quo Congregationem eam prosequimur, dilectionis affectu volentes quoque ac scientes, sive, ut dici solet, motu proprio et certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque apostolicae potestatis plenitudine per hasce literas nedum confirmamus sed etiam ex integro nunc jus illud eidem Congregationi perpetuum in modum elargimur et attribuimus, quo, tametsi non vota solemnia sed solum vota simplicia cum juramento perseverantiae in ea nuncupentur, Superior generalis pro tempore alumnos suos vel ob eorum inopiam vel alias ob causas titulo mensae communis, contra quam in supradictis constitutionibus praescriptum est, sacris ordinibus initiandos offerre atque his in casibus literas dimissoriales concedere idem per se ipse possit et valeat. Quum autem revera accidere queat, ut alumnus aliquis post susceptos ordines sacros, emissis jam antea votis simplicibus factoque perseverantiae juramento dimittatur justis scilicet gravibusque de

causis (de quibus tamen Superiores non tenentur dimissis rationem reddere) juxta ejusdem Congregationis Constitutiones, Nos animadvertentes aequibonique rationi illud neutiquam consentaneum esse vel quod praedicta Congregatio, quae in dimissionibus hujusmodi jure suo utitur, oneri quidpiam suppeditandi obnoxia remaneat vel quod sibi ex sua culpa is, qui causam dimissioni praebet, commodum nanciscatur, Congregationem ipsam hac super re ab omni in posterum vindicandam molestia censuimus. Quare non optatis solum hodierni ejusdem Superioris generalis obsecundantes, sed eodem etiam, ut supra diximus, motu proprio plenaque scientia ac deliberatione atque apostolica auctoritate Nostra id quoque per praesentes declaramus atque decernimus, Congregationem nempe sanctissimi Redemptoris nulla obstringi prorsus obligatione ad subministrationem ullam sive congruae sustentationis sive alimentorum nomine aut alio quovis titulo et causa illis praebendam, quos, post emissa jam vota simplicia factumque perseverantiae juramentum, extra ipsam Congregationem ejici contingat, quamvis ad sacros antea ordines sine patrimonio et sine ecclesiastico beneficio quocumque sed solo mensae communis titulo, juxta ea, quae superius dicta statutaque sunt, iidem fuerint promoti, dum in eadem Congregatione manebant.

Haec ergo concedimus et declaramus decernentes has literas formas validas et efficias existere ac fore suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere eidemque Congregatione eorum causa, quae expressa sunt, hoc futurisque temporibus plenissime suffragari; sicque in praemissis per quoscumque judices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii Nostri apostolici auditores judicari et definire debere, ac irritum et inane, si secus

super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter attigerit attentari.

Non obstantibus felicis recordationis Benedicti XIV. praedecessoris Nostri super divisione materiarum aliisque apostolicis ac in universalibus, provincialibus et synodalibus conciliis editis generalibus vel specialibus constitutionibus et sanctionibus necnon praedictae Congregationis sanctissimi Redemptoris et ecclesiarum atque locorum quorumlibet legibus, consuetudinibus ac privilegiis juramento etiam vel confirmatione apostolica roboratis, quamquam pro illorum derogatione specialis mentio facienda aut alia exquisita formula servanda esset, caeterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, ut harum literarum exemplis etiam praelo traditis manuque publici notarii vel secretarii praedictae Congregationis subscriptis et sigillo Superioris generalis ejusdem Congregationis vel alterius viri et dignitatem ecclesiasticam eveci, munitis, eadem prorsus fides habeatur, quae Nostrae voluntatis significationi ipso hoc diplomato ostenso haberetur.

Datum Romae apud sanctum Petrum die 11. Martii 1828.

(Bull. r. Cont. t. XVII. p. 342.)

29) Vi et metu urgente Ordinandum.

Vd.: *Ordinatio ad Subdiac. etc.* (Valide Ordinati quamvis invite; *Hispalen.*; *def. intent. et tactus etc.*)

30) Unius.

Ad dubium: Utrum, etiam quando unus in Episcopali Sacello ordinatur, palam interdicere debeat Episcopus per unum ex suis, sicuti habetur in Pontificali Romano:

„Ne quis accedat irregularis.“

Et S. eadem C. ... rescribendum censuit:

„Affirmative.“

Atque ita rescribere censuit et declarare.

N. 5180 ad 4 die 25. Sept. 1852.

ORDINES MAJORES.

Num possint conferri ab Episcopo illis Regularibus, quibus Abbas non ab Episcopo sed ab Abbate benedictus Minores conferebat?

Vd.: *Ordin. minor.* (Num Abbas bened. non ab Episcopo sed etc., decr. diei 12. Feb. 1724.)

ORDINES MINORES.

1) Num Abbas benedictus non ab Episcopo, sed ab aliis Abbatibus, et PP. Generalibus, possit conferre Tonsuram et Ordines minores?

Ad dubium: An Abbas Lubensis caeterique ejusdem Provinciae Abbates presbyteri non benedicti ab Episcopo sed a suo PP. Generali vel ejus Subdelegatis possint tonsuram et Minores suis subditis Regularibus conferre, ita ut, nisi aliud Ordinatis obstat canonicum impedimentum, teneatur Ordinarius illis conferre Ordines majores?

S. C. C. resp.: Affirmative et amplius. Die 12. Febr. 1724. *Uratislaviensis*. (Conc. Tr. C. 10. Sess. 23. De ref.)

Adnotationes Secretarii S. C. C. circa collationem Tonsurae et Minor. Ordinum, quae fit ab Abbatibus regul., qui Benedictionem Apostolicam aut Episcopalem non receperunt, suis subditis Regularibus.

Nonnulli sunt in Jure canonico Textus ad expositam materiam pertinentes. Primus est in *Can.*: *quoniam dist. 69. ibi: Lectoris autem manus impositioni licentia est Abbati, solummodo in proprio Monasterio faciendi, si dumtaxat eidem Abbati manus impositio facta noscatur ab Episcopo secundum morem praeficiendorum Abbatum, dum constet illum Presbyterum.*